

התלהבות מעין זו שנראתה השבת באיצי סדיון בלומפילד ביפו, לא נראתה מזה מן רב בארץ. 11 כדורגלנים סחוטים ועייפים שירדו מהמגרש אל חדריהם הלבשה, התקבלו בתשואות ממושכות. אלה המצופים שהצליחו לחדור למגרש, נשאו את השחקנים על כפיים. הכדורגלנים המאושרים השתייכו לי קבוצה היוגוסלבית בנגראד ספורט קלוב.

היה זה מחזה מוזר לראות קהל ישראלי יוצא מכליו לכבדה של קבוצה זרה שזה עתה הביסה את מכבי יפו. אך מול חדלונם של הכדורגלנים הישראליים ומשחקם המזהיר של היוגוסלבים היתה התנהגות הקהל מובנת.

המאזן הנקי. כדורגלני קבוצת ב.ס.ק. שיחקו בישראל שלושה משחקים וזכו בכולם. אולם נצחונות השיגו בישראל, בעבר, גם קבוצות רבות אחרות. ההישג הגדול המאפיין את ביקורם של היוגוסלבים הוא מאזנם הנקי: בשלושת משחקיהם כבשו שמונה שערים ולא ספגו אפילו שער אחד. הם ניצחו את בנייהודה תל-אביב בתוצאה 0:2, את נבחרת הליגה (למעשה הנבחרת הלאומית) באותה תוצאה, הביסו את מכבי יפו, במשחק הפרידה, בשיעור 4:0.

אולם אם עליו היוגוסלבים כשעזבו את גמל התעופה בלוד, ביום ראשון, הרי שיש להשאיר מאחוריהם משקע ענקי, שהצביע פעם נוספת על המציאות העגומה בשה הכדורגל. כי ב.ס.ק. תופסת כיום את המקום החמישי בליגה היוגוסלבית הראשונה, והנה ניצחה ללא קושי שתי קבוצות מהליגה הלאומית שלנו, ושמה ללעג את סגל ה-נבחרת הלאומית, אשר למרבית האירוניה החל באימונים לקראת המשחק נגד אלו-פת העולם — נבחרת ברזיל — העומד להתערך ב-19 במאי באיצטדיון רמת-גן

החכר והשאל

הפגרה מתקרבת לסיימה. משחקי הסיכוב השני של הליגה הלאומית מדסקים כבר בשער. עד שירישו להכנס, מתנהל מחול שדים סביב חיזוק קבוצות התחתית ובמיוחד זהו של מכבי תל-אביב.

כי מכבי תל-אביב, קבוצת-הפאר בעבר, סוגרת את טבלת הליגה הלאומית בת 12 הקבוצות. באם לא תחזק שורותיה, ספק רב אם תצליח לחלץ מהמשבר וסוטה שהמצא עצמה, בסוף העונה, בליגה א'. וראו אוי ואבוי לכדורגל הישראלי, אמר השבוע אחד מראשי האגודה.

לכן מתרוצצים עסקני האגודה בחיפושים אחרי כוכבים מקבוצות זרות. נראה כי מאמציהם ישאו פרי וקבוצת מכבי תל-אביב תופיע למשחקי הסיכוב השני כשלושתה "לגיון זרים" מושלם.

בשורותיה ישחקו כדורגלנים ממכבי יפו, מכבי חיפה וקבוצות ניספות. על הסיפול בעניין הוטל איפול מוחלט. כל סרטום עלול להזיק לנו במשאומתן, במיוחד עם קבוצות הפועל, הסביר חבר ההנהלה.

חסדיניעזרים ושטר-ערבות. מכבי חיפה, זכר למכבי תל-אביב את חסד ה-עזרה הגדולה שהגיש לו עוד בעת ששיחק בליגה ב' והוא עומד להעביר לתל-אביב שניים מטובי השחקנים שלו: זכריה ("זכרי") כן-צבי, הרץ השמאלי ויצחק שפירא, ה-קיצוני השמאלי, שוכה לתהילה על ביצוע מרהיב של בעיטות עונשין.

החיפנים דורשים עבור השניים התחייבות, ואפילו ערבות בנקאית, שהם יחזרו לעיר הכרמל בסוף העונה. התל-אביבים יתנו את הערבות.

אולם, לא כמכבי תל-אביב, נוהגת באח-רונה קבוצת שמשון תל-אביב. זו קיבלה מהפועל תל-אביב, בעונה החולפת, את שמעון ("שימליה") כהן, כדורגלן נבחרת הנוער, לחיזוק שורותיה לקראת הסיכוב השני. אך היא מחזיקה בו כרכושה, עליאף נסיונותיה החוזרות והנישנות של האגודה התל-אביבית להחזירו לשורותיה. השמשר נים טוענים כי "בלי שימליה, אנו לא שווים כלום" ואמנם, הצדק עימם. אולם הכדורגלן הצעיר המוכשר, חסר גם לקבוצתו של אלי פוקס, המתכוננת להמשיך ולחלום על כיבוש תואר האליפות. בלעדיו יקשה עליה להגשים תוכניתה, והאליפות תשאר בגור חלום.

אבל — הנהלת קבוצת שמשון, מכרם התימנים, אינה מוכנה להחזירו, אף שבידי התל-אביבים נמצא שטר ערבות, על סכום ניכר.

כי אין לה מה לחלום אפילו על גט. או ניגשה ינינה אל עורך-הדין התל-אביבי אברהם סוכובולסקי, פנתה באמצעותו ל-בית-הדין הרבני בנימוק מעניין. "איני יתור דיה", טענה בבקשה להחיר את שוואיה. "אמי נוצריה ואף אני נטבלתי כננסית. אנה הקדושה בעיר מולדתי." היא אף השיגה מפולין עדויות של אנשים שהצהירו כי אכן ידוע להם כי ינינה נטבלה לנצרות. בית הדין הרבני סרב להחליט בבעייה זו, העביר את הדיון לבית-הדין המחוזי בתל-אביב, בפניו טען אביה של ינינה: "אין זה נכון כי בתי אינה יהודיה. בפולין הכנתי לה נשואים המעידים כי היא פולניה רק כדי להצילה מידי הגרמנים. גם אשתי, ש-היתה אימנם נוצריה, גיירה בפולין על-ידי רב רפורמי."

נאהבים פיטר וינינה

בסך המשפט

ג'ורג' רפורמי. הצהרה זו סיבכה את המשפט עוד יותר. כי עתה יהא על אנשי הרבנות לשבת על המדוכה, לבדוק עד כמה כשרים גיוריהם של רבנים רפורמיים. אך בינתיים, נטשה ינינה את בית בעלה, עברה לגור בחדר נפרד בבית משפחת אהר-בה שביפו. היא החליטה להצטרף בסבלנות עד תום דיניו בית-המשפט, לחכות לאור הירוק שיפתח בפניה דרך חופשית אל אהר-בתה האמיתית הראשונה.

אגודות

ילדים בני מאה ומעלה

"אדם זקן משול לילד קטן. הוא זקוק לטיפול מיוחד. הוא דורש את תשומת הלב של כל הסובבים אותו. אולם דבר אחד הוא נבדל מתינוק — אין לו הורים." זוהי, בקיצור, דעתו של חיים ליבוביץ (72). לכן החליט התעשיין הקשיש להקים מועדון חדש ויוצא דופן בארץ: מועדון לקשישים בני 100 ומעלה.

עץ לכל ילד. ליבוביץ איננו מאותם האומרים ואינם עושים. מסכת פעליו של ליבוביץ פרושה על פני ששים וארבע הש-נים מאז הגיע ארצה. הוא הקים את מועדון הפרשים הראשון בתל-אביב של אותם הזמנים, את מועדון הצעירים, ארגן בעזרת המהנדס צבי טובים את תנועת זבולון, עמד בראש מגן דוד אדום, הונצח גם בסרט עץ או פלסטלין, לצידו של ביאליק.

כיום חיים ליבוביץ הינו אחד מאילי התעשייה הגדולים בארץ. הוא בעל בית החרושת לשמנים עץ-הזית ("אף פעם בחיי לא עישנתי וכך בראשן של עוד כמה חב-רות מסחריות, קטנות יותר.

אולם עסקיו הרבים של הקשיש-הצעיר, אינם מונעים בעדו מלהמשיך ולעסוק, ברוח נעורים, במבצעים פילנטרופיים שונים. בין השאר: נטיעת עץ על שם כל ילד שנולד באילת. רק קשישה אלו-ת, אך עיקר גאוותו של ליבוביץ היא על מועדון-הקשישים אותו הוא מנהל בחברת אילון-ורוב בתל-אביב. המועדון, אותו קרא על שם אשתו רחל, שנפטרה לפני שנתיים, מאכלס בחוגו למעלה משבעים קשישים שגילם נע בין 60 ל-80 שנה.

מדי שבוע מתאספים הקשישים במועדון, קוראים עיתונים או מאזינים להרצאות בלווי פנס-קסם. "אני רוצה לתת להם להר- (המשך בעמוד 16)

חמה. רק היא ואמה יכלו לנוע חופשיות, בהיותן מצוידות בתעודות כי הן בנות ה-גזע הארי. כשנסתיימה המלחמה והאב יצא ממחבר-או, התברר לו כי נשאר בחוסר-כל. הוא ניסה לעבור מעיר לציר, לבסס את עסקיו מחדש, אך תמיד נכשל. את בתו היחידה, ינינה, שלח בינתיים ללמוד בטרשה. כאשר מלאו לה שש-עשרה שנה, הצליחה לסיים חלק מבחינות הבגרות, חזרה מטרשה לביתה כשהיא מביאה עמה ידיד, טייס ב-דימוס ומהנדס מכונות בהתה. היא לא אהר-בה אותו במיוחד, אך הוריה האיצו בה להינשא לו. כעבור מספר שבועות נערך ביניהם טקס האירושין ושמונה חודשים לאחר-מכן נישאו בטקס אורח.

הבעה חשד.

אולם נשואין אלה היו

קסה ומועדוני-לילה עד לשעות הקטנות של הלילה, כשהיא שותה לשכרה ומעשנת סיג-גאריס. גם מהשימוש בסמים משכרים לא משכה ידה כליל ולא אחת היתה חוזרת לחדרה, כשהיא כמצב של טישטוש חושים, מקימה מהומות, צועקת ושוברת רהיטים. הדבר הביא לידי כך שלאחרונה לא יכלה להשיג דירה. אלה שלא הכירוה והשכירו לה חדר, דרשו ממנה לצאת לאחר כמה ימים. מאחד מבתי המלון שברחוב הירוקן נזרקה לרחוב לאחר שגרמה לדליקה בחדרה כששכבה לישון, שטופת סמים ואלכוהול, כשבידה סיגריה בוערת.

היו כמה ידידים שניסו לעזור לה, הציעו לה לחזור למקצועה — צורפת. אולם לאחר זמן קצר בו עבדה בחנות חפשיים ברחוב שיינקין, הפסיקה. "אין לי כוח לקום כל כך מוקדם בבוקר לעבודה, לאחר ליל ביי-לויים במועדוני-לילה," היתה נאצתה.

ידיד אחר, ספנתר-ג'ו ידוע, הציע לה לע-בוד כמארכת בבאר, סידר לה עבודה ב-מועדון-הלילה 51 בתל-אביב. שם השתכרה פלורנץ כ-350 לירות לחודש פלוס אחווים ממחיר המשקאות שהיתה שותה עם האור-חים. לאישיותה ומראה היה קסם מיוחד ש-שבה את לקוחות המקום, ופלורנץ היתה צוברת מדי חודש קרוב ל-800 לירות.

שיקוף רגעי. אולם התאווה לסמים ה-משכרים היתה בעוכריה וככל שהתמכרה להם יותר, כן הרבו ידידיה המעטים לעזבה. לכן היה גם מעשה האחרון טבעי ביותר. אדם אחר, שהיה מקבל בטעות סכום דומה, היה מחליט אחת מן השתיים: לעזוב את הארץ במהירות האפשרית מבלי להחזיר את הכסף, או שהיה מחזיר את הכסף מתוך שיקול כי עבור משכורת חודש וחצי לא כדאי להסתכן.

לא כן פלורנץ. היא פעלה כתמיד, לפי האינסטינקט של ההנאה הרגעית. במשך יומיים טיילה בארץ, אכלה לשובע, קנתה מתנות לאחד מידידיה, ארמנד שבת, העיר-בד כמלצר במסעדת רון שעל שפת-הים. אולם כאשר עמדה לעזוב את הארץ, הו-תחה יד החוק על כתפה. היא נעצרה על-ידי המשטרה, תובא למשפט באשמת "גני-בה מחמת טעות הבעלים."

דרכי חיים

אור לגויים

הצעקות שבקעו מן הבית הקטן שבכפר-חרוף הרקיעו שחקים. בחוף לא ניתן היה לראות מה הם הניצים, אך בסופו של ה-חיכוך נפתחה הדלת וצעירה בעלת פל-טינה צבוע פרצה החוצה במרוצה. "אם לא תסכים," קראה אחריה אל תוך הדלת הפתו-חה, "אז אני עוזבת את הבית. אני לא צריכה אבא כזה."

ינינה פרידמן (25) נכנסה למכונית האופל שלה והסתלקה מן המקום. היא לא יכלה להבין מדוע מסרב אביה לתת לה להינשא לראשונה לאדם אותו היא באמת אוהבת. **נשואין לטיים.** האהבה האמיתית היתה מזוהה בטיפות קטנות בחייה של ינינה. היא נולדה בלבוב שבפולין לאב בעל בית-חרושת לוחות עץ.

המלחמה מצאה אותה כשהיא עדיין תי-נוקת ואביה היהודי חייב היה להסתתר ב-מחבוא שהותקן בקיר הבית, עד תום המל-

חשודה זבירדלינג

בידי החוק